

Український Вільний Університет
Ukrainian Free University

Мюнхен — Munich 1958

УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

КОРОТКИЙ ОГЛЯД

Видання Українського Вільного Університету

UKRAINIAN FREE UNIVERSITY

SHORT REVIEW

Ukrainian Free University Press

Мюнхен — Munich 1958

Monumentum aere perennius

УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Наш Університет, який здійснив перший раз в історії європейської культури ідею вільного високошкільного навчання на еміграції і цим дав приклад до постання інших високих шкіл, як напр., Балтицький університет поблизу Гамбургу, Німецький Вільний Університет в Берліні, святкував перед двома роками свій 35-літній ювілей.

Український Університет був заснований в січні 1921 року у Відні, коротко після закінчення наших визвольних змагань і восени цього ж року перенесений до Праги, де перетривав всі етапи нашої історії останніх років; до нинішньої днини він не перервав навіть на найкоротший час своєї діяльності. Це одна з найстарших українських високих шкіл, як також українських наукових інституцій на еміграції.

На жаль, УВУ не спромігся передати українському суспільству в день свого ювілею вичерпну історію його трудної, з героїською боротьбою українського народу зв'язаної, діяльності. Вправді, УВУ встиг перенестися з Праги ще перед закінченням другої світової війни, але годі було й думати про те, щоб можна було врятувати всі його акти, архіви та бібліотеки. Як живі свідки його праці, залишилися наукові збірники та друковані наукові праці його професорів, розкидані по бібліотеках цілого світу. З мюнхенського періоду своєї діяльності зберіг УВУ всі матеріали педагогічного й адміністративного характеру. Разом із в кожному році видаваними бюлетенями УВУ, статтями в своїй та чужій пресі про поодинокі факти з його діяльності, можуть вони колись послужити майбутньому історикові до праці в цьому напрямку. Але публікація повної історії УВУ переходить сьогодні його матеріальні спроможності. З тієї самої причини не робили ми жадних ювілейних святкувань. Сенат постановив присвятити всі фонди, які тільки можна було роздобути, виданню ювілейного збірника, в якому були б поміщені праці професорів УВУ.

Коли по першій світовій війні виемігрувала велика частина нашої інтелігенції до Відня, постала серед неї думка створити український університет для потреб студіюючої молоді, що з політичних оглядів часто зі зброєю в руках мусіла покинути рідний край. За ініціативою «Товариства українських письменників та

журналістів» покликано до життя в січні 1921 року перший Український Вільний Університет у Відні. Але віденський повоєнний ґрунт був для розвитку Університету непригожий. Припадково вдалося ще восени цього самого року перенести Університет до Праги, де він почав дуже живу діяльність серед численної української молоді, яка находилася головно у військових таборах Йозефштадту та Дойч-Габель. Університет одержав рішенням ради міністрів право азилу на терені Чехословаччини, крім того, призначено йому відповідну матеріальну підтримку, поставлено до розпорядження залі в чеському університеті та призначено певне число стипендій для молоді, що хотіла на ньому студіювати. Цим створено правні й матеріальні підстави для дальшого розвитку УВУ в Празі.

Прага була тоді важливим осередком українського політичного й національного та літературного життя й, після Києва та Львова, найбільшим центром української науки взагалі. Наслідком мілітарної катастрофи української галицької армії в травні 1919 року, перейшли деякі українські відділи на терен Чехословаччини, де їх було інтерновано у вищезазначених таборах. В момент відкриття Університету прийшла вся молодь, яка була зібрана в кол. бригади Кравса, до Праги, щоб або закінчити вже раніше початі студії, або розпочати їх. Вона готувалася до цивільного життя та тих завдань, які вона несе, як також до боротьби за здійснення тих ідеалів, які вона не змогла здобути зі зброєю в руці. Багато молоді повернулося по закінченні студій на Батьківщину, де стало в авангарді господарчої відбудови краю та носієм національної свідомости. Наші студенти слухали тоді рівночасно виклади на Українському Університеті і на якійсь іншій чеській високій школі. Професорська колегія Університету складалася з українських професорів, що покинули російські й польські університети з політичних причин, та з деяких вчених, що досі ще не викладали на високих школах. Науковий рівень професорського складу стояв дуже високо. До його складу, напр., входили такі сили, як І. Горбачевський, хемік європейської слави; Рудницький, знаний український географ; Смаль-Стоцький, визначний філолог і перший член Всеукраїнської Академії Наук в Києві; В. Біднов, історик церкви; Д. Антонович, дослідник українського мистецтва; О. Колеса, перший ректор Університету, бувший декан філософічного факультету у Львові; Д. Дорошенко, історик України; С. Дністрянський, визначний правник і професор львівського університету; Ф. Щербина, член-кореспондент Петербурзької Академії Наук; В. Старосольський, теоретик права і діалектик європейської міри; О. Ейхельман, заслужений професор київського університету; О. Одарченко, бувший професор варшавського університету за царату; А. Яковлів, дослідник українського права і нарешті — молодші представники права, як Лозинський, Лашенко та інші.

Наші науковці мали можливість працювати в інститутах чеського університету. Ітак викладав І. Горбачевський в Чеському Хемічному Інституті, наші географи С. Рудницький і Ф. Швець працювали в Географічному Інституті, О. Матюшенко читав виклади в Біологічному Інституті і т.д. Участь слухачів у викладах була жива; між студентами були теж представники інших слов'янських народів.

Про наукову працю Університету свідчить теж його видавнича діяльність, що обіймала дві серії праць, а саме: літографовані манускрипти з викладів професорів, в першу чергу, так би сказати, до щоденного вжитку, та друковані праці більшого розміру більш стабільної вартости. Тут треба згадати передусім фундаментальну працю Горбачевського — підручник органічної хемії на 800 сторінок друку, в якому представлена не лише система, але — і це саме с особливої ваги — створена перший раз українська термінологія з цієї ділянки знання. Дальший том такого самого обсягу з неорганічної хемії був вже готовий до друку, не міг, одначе, появилися з причини поганого матеріяльного стану УВУ. Дальше появилася в цій серії визначна праця Дністрянського «Загальна наука права», в якій покладено наукові підстави цієї науки в українській мові. Слід згадати також історію українського права Лашенка, твір не без певних браків, але в кожному випадку був він першою спробою на цьому полі.

До наукових публікацій належать теж збірники Університету, з яких два томи були присвячені президентові Масарикові.

Президент Масарик підтримував культурні стремління українських емігрантів дуже гаряче.

Українські вчені брали теж живу участь в публікаціях чеських наукових інституцій, наукових журналах, збірниках і т. п. В збірнику на честь президента Масарика, де були поміщені праці різних європейських науковців, був заступлений Університет розвідкою в чеській та англійській мові проф. І. Мірчука п. з. «Слов'янські елементи у філософії Масарика». Між літографованими виданнями, призначеними головно для вжитку студентства, знаходилися теж дуже вартісні причинки з ділянки української культури, як напр., історія українського малярства Д. Антоновича та інші.

Університет зумів здобути вперше пражський науковий ґрунт своїми науковцями. В році 1922 постала за ініціативою енергійного голови Українського Комітету Миколи Шаповала Українська Господарська Академія в Подєбрадах, а 1923 року Педагогічний Інститут у Празі. В тому самому часі створено мистецький центр — «Студія Плястичного Мистецтва» — під керівництвом Д. Антоновича. В усіх цих інституціях грали члени Університету провідну ролю; вони надавали тон українському життю Праги. Довкруги Університету згуртувався ряд наукових товариств, як напр., в 1923 році засновано Історично-Філологічне

Товариство, яке на протязі своєї довголітньої діяльності видало 5 збірників та влаштувало більш, ніж 500 наукових доповідей. Дальше — Товариство Українських Лікарів, що старалося підтримувати здібніші молоді сили науковими стипендіями. В цей самий спосіб постали також інші фахові товариства, як українських інженерів, українських природників і т. п.

Визначна інституція, що постала завдяки ініціативі деяких членів Професорської Колегії УВУ, а особливо завдяки відданій праці проф. Д. Антоновича — це Музей Української Визвольної Боротьби в Празі, що, як одинока установа без допомоги із-зовні, розвинувся на протязі кількох років до важливого центру, в якому, у власному будинку, був зібраний численний і вартісний матеріал. Але не було дано Музеєві зберегти свої надбання через тяжку долю: хоч Прага під час всієї війни була лиш раз, і то не так сильно, бомбардована, влучила одна з перших бомб, які впали на місто, саме в Музей. Ніхто із засновників Музею не думав про те, що Червона Армія може колинебудь зайняти Прагу, і тому всі вважали Прагу за найбільш догідне місце для збереження цієї національної установи. Дехто радив перенести музей до Швейцарії, але більшість висловилося таки за Прагою. Але, на жаль, саме з Праги вивезено в національному аспекті особливо вартісні збірки та пам'ятки десь на схід, не знати куди.

Наші науковці брали участь в різних інтернаціональних та слов'янських конгресах, де вони гідно заступали українську науку та нав'язали контакти з європейськими вченими. Рекорд у цьому напрямку взяв таки проф. Щербаківський, який на протязі своєї діяльності в Університеті був на 15-х конгресах, де читав доповіді про різні українські проблеми.

Прийшов рік 1939, коли територію Чехословаччини обсадили німецькі окупаційні війська і створили замість незалежної республіки Протекторат Німецького Райху. Також в цій критичній хвилині зумів Університет заховати свою самостійність, хоч і було назначено німецького куратора для Університету. Після упадку Німецького Райху, в році 1945 був Університет в першому моменті рішений залишитися на місці, але більшість професорів і студентів покинула досі таку гостинну Прагу й подалася на захід, в неосажену більшовиками Баварію. Вже при кінці 1945 року зібралася мала групка наших вчених під проводом проф. Щербаківського, щоб відбудувати Університет на баварському ґрунті. Ця ініціатива знайшла признання й підтримку як американському військовому управлінні, так і німецьких — баварського міністерства освіти (тодішній баварський уряд під керівництвом президента міністрів д-ра Егарда). Початки цієї нової діяльності укладалися тоді доволі тяжко, бо Університет матеріально був зданий на свої власні сили. Але поміч українців у розсіянні, як теж добра воля студентства та професури дали Університетові можливість розвинути поступово обсяг його діяльності. Наша

політична еміграція була свідомою того, що у визвольній боротьбі українського народу побіч політичного фактору буде грати дуже важливу роллю сила нашого духового потенціалу й престиж нашої науки й культури.

Число науковців побільшувалося з кожним днем, і наша мо-лодь приходила в щораз більшому числі на виклади Університету. УВУ було приміщено в м. Мюнхені в німецькій школі при Версайлсштрассе. Створено конечний адміністративний апарат, і факультети УВУ поширили свої виклади шляхом притягнення в свій склад нових сил, яких число було вище, ніж за часів першої еміграції. Сильну піддержку дістав Університет в особі наших науковців із східних областей, що в переважній більшості знайшлися в американській зоні. Професорський склад УВУ тоді нараховував поверх 70 душ, а студентів вже на зимовому семестрі 1947/48 було біля 500. Враховуючи тяжкі еміграційні обставини, був Університет дуже поважною інституцією, і з цих міркувань признало баварське міністерство офіційно УВУ та зрівняло його дипломи з дипломами німецьких високих шкіл.

В обмежених рамках цієї розвідки можна лише сказати коротко про мюнхенський шлях УВУ й висліди його праці. Про організацію та перші роки його діяльності на гостинній баварській землі сказано докладно в Науковому Збірнику Університету за 1948 рік. Це був найплідніший час його педагогічної діяльності: розбудови професорського складу та притягнення студентства, великого числа й багатой тематики викладів та ссмінарів, як і організації його інтерного апарату. В році 1948 почався відплив нашої еміграції до нових країн поселення. В цім раптовім відпливі еміграції з Європи були, між іншими, також і наші студенти та професори. Емігрантські установи та школи почали обмежувати, а то й цілковито припинювати свою діяльність. З огляду на своє довголітне існування й значення у вужчих та дальших колах свого та чужого наукового світу, не міг рішитися Сенат УВУ на подібне потягнення. В одному відношенні знаходився УВУ на баварській території в тяжчому положенні ніж під час його існування в Празі. До року 1945-го був він на державному етаті чеського міністерства освіти, дотації якого запевняли йому бодай скромне існування. В перших роках мюнхенського періоду був УВУ в матеріальному відношенні — завдяки великому числу слухачів та опіці інтернаціональних органів УНРПА й ІРО над втікачами, які з огляду на їх матеріальне забезпечення були в стані присвятитися науці, — незалежним. Але переведена в Німеччині валютова реформа та зменшення в зв'язку з цим впливу студійних оплат потрясли його фінансову базу замітно. Німеччина не змогла по програній війні та господарчій катастрофі перейняти фінансування емігрантських організацій і шкіл. Але тодішній баварський уряд, під провідом президента міністрів д-ра Егарда, все таки помагав Університетові малими, але регулярними дотаціями. В тому самому часі почав голова кураторії УВУ, Апо-

стольський Візитатор Греко-Католицької Церкви для українців у Зах. Європі і член Центральної Ради для питань втікачів при Ватикані, Архиспископ Іван Бучко допомагати Університетові місячними дотаціями, які тривають досі. Коли ж критичне матеріальне положення УВУ стало відоме за океаном, помагали йому одноразовими або сталими датками високі достойники Католицької Церкви, українські інституції і поодинокі жертвенні особи. В Нью-Йорку засновано Товариство прихильників УВУ під проводом проф. М. Андрушкова, й трохи пізніше в Канаді — під проводом д-ра І. Юзича. Завданням цих Товариств стало забезпечення господарчої бази УВУ. Після побороення фінансової кризи через напруження всіх сил і обмеження видатків до мінімуму, вдержується тепер Університет переважно за допомогою українського громадянства. Для порівняння можна навести, що, напр., УНРРА-Університет в Мюнхені, організований за допомогою американських установ, перестав по короткому часі існувати, — так само, як і балтицький університет в Гамбургу. В міжчасі здобувала праця Університету все більше признання. 16-го вересня 1950 року визнав офіційно Баварський Уряд, постановою міністра ісповідань і освіти д-ра Гундгаммера під ч. XI. 60 710, Український Вільний Університет, його академічні ступні та дипломи. Тому, що в Німеччині немає спільного союзного міністерства освіти, має рішення кожного міністерства поодиноких союзних країв зобов'язуючу силу в цілій Союзній Республіці. В зв'язку з цим признанням треба відмітити особливо доброзичливе наставлення до нашої високої школи президента міністрів д-ра Г. Егарда, міністра д-ра Гундгаммера та шефа державної канцелярії д-ра г. к. нашого Університету К. Швенда. Також міському радникові м. Мюнхену й керівникові шкільництва, д-рові А. Фінгерле винні ми безмежно вдячність за його доброзичливе наставлення та поведінку супроти потреб нашої школи.

В наступних роках розвивалася праця Університету нормально та серед даних обставин більш, ніж успішно. Кураторію Університету доповнено новими — чужими — особистостями, які мали зрозуміння для культурних стремлінь нашого народу. Встановлено також вузький контакт з нашими професорами поза границями Німеччини: їх притягається ще й сьогодні до рішення важливіших питань. Наслідком невеликого числа студентства, обмежено ще наприкінці літнього семестру 1956 аудиторне навчання. Треба відмітити, що між студентами знаходилося теж велике число чужинців, як поляків, чехів, словаків, росіян, турків, жидів та інших. Зголошувались теж різні професори та лектори американських університетів до студій на УВУ. Цілі генерації нашої молоді на еміграції проходили через аудиторії нашої Альма Матер і працювали по закінченні їхніх студій як магістри, доктори й професори в користь своєї нації на різних постах політичного, суспільного й культурного життя. Від 1946 до 1956 року — отже під час мюнхенського періоду — закінчило 100 магістрів

і 156 докторів студії на УВУ, в тому поважне число чужинців. Наші професори, доценти та асистенти, що наслідком обставин були змушені шукати прибіжища в різних краях та працювати по чужих університетах, заступали також на чужому ґрунті українську науку.

Ще одне важливе завдання стояло б перед УВУ та його професурою. Високі школи Совєтської України випускають величезні кадри технічно вишколеної інтелігенції. Українознавчі знання, головню історія й література, залишають багато до побажання. Майже все в цій ділянці стоїть під аспектом «російсько-українських відносин»; цілі відтинки «неблагонадійних періодів» відпадають, інші бувають змінені, а то й зовсім пофалшовані. Те, що в ділянці українознавства вчать по школах Совєтської України, стоїть в яркім протиріччі до наукової правди і до українських національних інтересів. В моменті відродження зажадає Батьківщина від еміграції гуманістично-вишколених українознавчих фахівців. Завданням УВУ було б зробити все можливе, щоб вишколити молоді сили з цієї ділянки знання.

Дуже важливим завданням було б теж виготовити на момент розпаду більшовизму українознавчі підручники для середніх і високих шкіл в Україні. Дотеперішня видавнича діяльність УВУ мала часто тенденції в напрямку видання підручників, але на цьому полі ще можна й треба багато дечого зробити.

З відпливом студентів за океан виникло завдання дати їм можливість закінчення їхніх студій. Для цієї цілі створив УВУ в тих осередках, в яких зібралось більше число професури та студентства, напр., Нью-Йорк — ЗДА і Торонто — Канада, делегатури та спеціальні іспитові комісії, як теж в Сарселю (Франція) — Інститут Заочного Навчання.

УВУ займається тепер чимраз інтенсивніше науково-дослідчою, як теж і видавничою діяльністю. Для цієї цілі створено психологічний, літературознавчий, соціально-господарчий та чорноморський інститути.

Багато, в більшості німецькі інститути, звертаються в різних, головню сходовознавчих, питаннях до Університету з проханням про становище. Міністерство освіти посилає студентів походженням із сходу Європи, які наслідком воєнних подій втратили їхні документи, до Університету з проханням перевірки їхніх кваліфікацій; верифікаційна комісія УВУ перепроваджує перевірку в цьому напрямку.

З вдячності і в признанні заслуг власних і чужих особистостей для УВУ, нагороджено почесними докторатами: Ексцеленцію Архієпископа Івана Бучка, проф. В. Шербаківського, проф. А. Яковлева, проф. М. Чубатого, проф. І. Борцака, проф. Г. Сімсона, проф. Кірк-Коннеля, турецького міністра закордонних справ, проф. Киприолу, Е. О'Коннора, керівника баварської державної канцелярії К. Швенда, проф. Л. Добрянського, дир. Д. Галичина, міністра Української Народньої Республіки Марголіна,

д-ра П. Рорбаха, сенатора А. Джяніні, д-ра Е. Дзяфероглю, князя Аліята, американських конгресменів М. Фігена та Е. Керстена, проф. О. Грановського та монс. Жана. З огляду на обмежену педагогічну та видавничу діяльність, що зумовили обставинами, постановив УВУ розбудувати свої зв'язки з чужими науковцями через інформацію чужого наукового світу про східну проблематику. На різних наукових конгресах та конференціях брали участь наші професори. Такі конференції відбулися в останніх роках в Штрасбурзі, Мюнхені, Лювені, Римі, Штуттгарті і т. д.

На цьому місці треба б згадати працю наших професорів на чужих університетах. Проф. О. Андрушків викладає в Сетон Гол університеті, Нью-Йорк, доцент Горбач в університетах в Геттінгені та Марбурзі; проф. Ветухів в Колумбійському університеті; проф. Прицак в гамбурзькому університеті; проф. Смаль-Стоцький в Маркет університеті в Мільвокі; проф. Чижевський, раніше в Гарвардському університеті, тепер в Гайдельберзі; проф. Шерех в Колумбійському університеті; проф. Рудницький в Манітобському університеті, Вінніпег; доцент Бухня в університеті в Торонто. Очевидно, це лиш початки. Можна не без підстави думати, що з кожним роком здобуде собі чимраз більша кількість наших професорів та молодих вчених позиції у високих школах вільного світу.

В останніх роках виступає щораз більше наперед видавнича діяльність УВУ, пов'язана з сутонауковою дослідною працею. І саме тому, як вже було згадано, що із зменшенням числа студентства треба було дещо обмежити педагогічну діяльність. Видавнича діяльність вимагає, однак, більших матеріяльних засобів, які, на жаль, не стоять до розпорядимости Університету. Тут ми говоримо тільки про кошти друку, бо автори працюють без гонорару над поглибленням наших дослідів в різних ділянках знання. Але мимо жертвенности наукових працівників, не можна розв'язати цього питання без рішальної помочі цілого суспільства. В останніх роках, однак, зменшилася жертвенність, спершу в наслідок вrostання еміграції в чужий їй ґрунт і бажання по довгих роках обмежень створити собі умовини нормального життя, а дальше, частинно наслідком зусильного обтяження еміграції різними збірками. Так можна було зреалізувати лише частину з того, що було заплановано.

З інших публікацій УВУ варто б згадати: перший Науковий Збірник Університету 1948 р., в якому, крім фахових праць наших професорів, була теж подана історія Університету під час перших років його мюнхенської діяльності. Дальше видано енциклопедію українознавства в англійській мові: «Україна і її нарід» із статтями найкращих фахівців, як В. Кубійович, З. Кузеля, Р. Димінський, Садовський, Ю. Рудницький та М. Антонович. Зредагував її проф. д-р І. Мірчук, а матеріально допоміг у виданні цієї книги ЗУАДК — З'єдинений Українсько-Американський Допомоговий Комітет (1949). По 9 роках вийшов другий Збірник

Університету з нагоди 35-ліття існування УВУ, і на цей раз треба завдячувати матеріальній допомозі міністерства для втікачів у Бонні.

Поза вищенаведеними публікаціями треба ще згадати дві праці, а саме: Збірник професорів Університету «Теорія III. Риму», який появився на кошти Його Екссцеленції Архиспискона Кир Івана в 1956 р., та Збірник професорів Університету на честь Святішого Вітця Папи Пія XII. З останніх видань можна ще згадати Збірник доповідей із спільної конференції в Лювені, як теж Наукові Записки Університету, том I (том II-й — в друку). Від 1945 до 1955 р. видав УВУ разом 36 наукових публікацій, в тому 24 присвячені виключно українознавчій проблематиці. Багато наукових праць наших професорів можна було видати тільки циклоstileвим способом: це є вистарчаючий доказ жалюгідно низького фінансового стану Університету. Брак підручників давався теж сильно відчутти, і тому Університет, щоб зарадити лиху, видав ряд літографованих манускриптів. Тут можна згадати понад 30 скриптів таких авторів, як М. Андрусак, О. Баранів, Г. Ващенко, К. Кисілевський, П. Ковалів, Б. Крупницький, О. Кульчицький, І. Мірчук, Л. Окіншевич, Я. Падох, А. Перегінєць, Я. Рудницький, Ю. Старосольський, В. Стецюк, С. Томашівський, М. Чубатий, Ю. Шерех, В. Щербаківський, О. Юрченко та інші.

Окрім того, лежать у видавництві УВУ ще манускрипти інших вартісних праць, які чекають на друк. Щоб вийти поза вузькі рамки видавничих можливостей, обумовлені тяжким фінансовим положенням УВУ, публікують його професори і доценти свої праці в чужих та українських журналах і виданнях, як напр., Слявонік Ревю, Юкраїніян Квотерлі, Остевропа-Цайтшріфт, Ярбіхер фір Гешіхте Остевропас, Дер Еуропейше Остен, Юкраїніян Ревю (Лондон), Україна (Рим), Україне (Мюнхен), Україна (Париж), Українія (Буснос Айрес), Орієнте, Советштудіс та Юкраїніян Ревю (Мюнхен), як теж в публікаціях Мюнхенського Інституту для дослідів СССР, а окрім цього, в різних виданнях Української Вільної Академії Наук (УВАН), Наукового Товариства ім. Шевченка, і т. д. Співпрацівники Університету беруть теж участь у виданні Енциклопедії Українознавства. Деяким професорам вдалося видати свої праці на чужі кошти — чи то приватних меценатів, чи наукового товариства, абс фундації і т. п.

Увласно сьом обов'язком згадати ще наприкінці, що тяжкі життєві обставини, праця понад силу і зовсім незабезпечена майбутність вирвали з-поміж наших рядів передчасно деяких товаришів праці. Смерть наших незабутніх колег: Р. Димінського (Регенсбург), Д. Дорашенка (Мюнхен), З. Кузелі (Париж), Л. Білецького (Вінніпер), О. Андрієвського (Шпіталь), О. Баранова (Мюнхен), А. Яковлєва (Нью-Йорк), Л. Шрамченка (Цюріх), Б. Крупницького (Гіммельпфортен), В. Щербаківського (Лондон), Ю. Клена (Авгсбург), М. Глобенка (Париж), В. Оренчука, заступника куратора УВУ і Л. Ребета (Мюнхен) — прорідила наші ряди; вони

могли без сумніву віддати науці ще не одну прислугу й збагатити її ще не однією вартісною працею.

На основі нових постанов, які прийняла професорська колегія, значно доповнено Кураторію УВУ, що тепер складається із членів професорського складу, делегата Товариства Прихильників УВУ, представників Баварського уряду й науки, як теж із членів американського військового управління. Сенат Університету висловлює з нагоди його 35-літнього існування на цьому місці Кураторії УВУ, а особливо її Голові — Екскеленції Іванові Бучкові, його заступникові — проф. Райнфельдерові, як також всім щирим приятелям та прихильникам УВУ, які моральною і матеріальною допомогою завжди сприяли Університетові в здійсненні його завдань, свою глибоку подяку.

Неповторне явище і визначний здобуток нашої нації — Український Вільний Університет, цей запалений малою групою вчених та журналістів — фанатиків української науки, перед 35-тю роками у Відні, смолоскип світив через цілі роки. Це наш святий обов'язок — берегти його полумінь і передати генераціям, які прийдуть по нас.

THE UKRAINIAN FREE UNIVERSITY

Our University, the first free institution of learning on university level in the history of European culture, — an example followed by the foundation of other independent universities, as for instance the Baltic University, — celebrated its 35th anniversary two years ago.

The Ukrainian Free University was founded in Vienna in January, 1921 and transferred to Prague in autumn the same year, when armed resistance to Bolshevism in Ukraine decreased. It has survived the turbulent years of our people's recent history. Its activities have never been interrupted, and it is one of the oldest Ukrainian universities and scientific institutions in exile. The UFU was unfortunately unable to celebrate its anniversary by giving Ukrainians all over the world an exhaustive review of its disturbed past, which was closely linked with the heroic struggle of the Ukrainian people. Although our University succeeded in leaving Prague shortly before the end of World War II, there was no hope of saving its files, archives, and library. Volumes of collected scientific treatises and scientific works by its professors are, however, scattered throughout the world and bear witness to the activity of the UFU while it was in Prague. On the other hand it possesses a complete record of what it has done since it was established in Munich, all the material dealing with its teaching and administration and its publications. Together with the bulletins issued by the UFU every year and articles in the Ukrainian press and that of other countries on various events and facts in the life of the university, that material will in due time be of great service to the future historian. Our resources, however, do not at this stage allow the publication of a complete history of the UFU. For the same reason we dispensed with all jubilee ceremonies. The Senate determined to devote all the modest means at its disposal to publishing a collection of treatises by UFU professors and lecturers to mark the occasion, and thus to enrich the University's store of scientific achievements.

When a great many of our intellectuals emigrated to Vienna after the first World War they had the idea of establishing a Ukrainian university in order to meet the requirements of students who had been forced to leave their home, in many cases under arms. At the instigation of the Society of Ukrainian Writers and Journalists,

the first free Ukrainian university came into being in the Austrian capital in January, 1921. But Vienna did not prove a favourable location for this academic institution, although its professorial staff included such eminent Ukrainians as Lypynskyj, Hrushewskyj, Dnistrianskyj, Kolessa, Shcherbyna, Starosolskyj, Smal-Stockyj, and others. By chance it was possible in autumn the same year to transfer the University to Prague. There it soon developed a flourishing activity, being attended by the many young Ukrainians who were living in military camps at Josefstadt and Deutsch-Gabel. By a decree of the Cabinet, the University was granted the right of asylum in Czechoslovakia; funds were put at its disposal as well as the necessary lecture rooms in the Czech University, while a number of scholarships were founded to enable Ukrainian students to take courses. Thus for the next few years the material and legal conditions for the further development of the UFU in Prague were guaranteed.

At that time Prague was the most important centre of Ukrainian political, national and literary life and came third after Kiev and Lemberg as an active centre of all Ukrainian academic activities. In consequence of the catastrophe which overtook the Ukrainian and Galician army in May 1919, some Ukrainian divisions were driven on to Czechoslovakian territory and were interned in the above-mentioned camps of Josefstadt and Deutsch Gabel. When the UFU opened, all the young men who had been gathered together in what was known as the Kraus Brigade went to Prague either to finish courses of study that had been interrupted or to start university study for the first time. They prepared themselves for the tasks awaiting them in civilian life and equipped themselves to realize the ideals they had fought for in vain. After graduating, most of them went back home to become the avantgarde in the work of reconstructing Ukraine's economy and to work as representatives of national consciousness. At that time our students attended lectures both at the UFU and at one of the Czech colleges. The teaching staffs of our University consisted of Ukrainian professors who had been forced for political reasons to leave their posts at Polish and Russian universities, and of scholars, who had not yet held a post. The scientific level of the staff was very high, since among the professors were prominent men like Horbachewskyj, a chemist of European reputation, Rudnyckyj, a well-known geographer, Smal-Stockyj, an eminent representative of Ukrainian philology and one of the first members of the All-Ukrainian Academy of Science in Kiev, W. Bidnow, a Ukrainian scholar of church history, D. Antonowych, a highly respected expert in Ukrainian art, O. Kolessa, the first rector of the University, formerly Dean of the Faculty of Arts at Lemberg University, D. Doroshenko, the historian of the Ukraine, S. Dnistrianskyj, an authority on civil law and a professor at Lemberg University, F. Shcherbyna, a corresponding member of St. Petersburg Academy, W. Starosolskyj, our great theoretician and dia-

lectician, O. Eichelmann, an eminent professor at Kiev University, O. Odarchenko, formerly a professor at Warsaw in the days of the Czars, Jakowliw, whose province was Ukrainian law and finally, younger representatives of jurisprudence like Loskyj, Lashchenko, and others.

Our scientists had the opportunity of working in institutes of the Czech University. Thus Horbachewskyj lectured at the Czech Institute of Chemistry, Rudnyckyj and Shwetz, our geographers, worked in the Geographical Institute, Matjushenko gave lectures on eugenics in the Institute of Biology. Lectures were well attended, not only by Ukrainians but also by other Slav nationals who had come to Prague to study.

The scientific activity of the University also found expression in its publications. These comprised two series of works: lithographed manuscripts of the lectures — to a certain extent for daily use — and printed works of greater dimensions and a more permanent character. Mention must be made here particularly of Horbachewskyj's fundamental book of reference for organic chemistry (800 pp.). It contains not only the elements of that branch of science but also — and this is of prime importance — fixed (for the first time) Ukrainian terminology for organic chemistry. Another volume of the same size on inorganic chemistry was ready for the press but was held up for lack of funds. Horbachewskyj's book was followed by Dnistrianskyj's equally important work on „General Jurisprudence“, also in Ukrainian. An other publication in this series was Lashchenko's „History of Ukrainian Law“, the first Ukrainian book on the subject, though there may be gaps in the treatment.

The scientific publications also include volumes of collected studies, two of which were dedicated to President Masaryk. Ukrainian scholars also contributed substantially to the publications of Czech scientific institutes, scientific journals, collections of studies, etc. The Ukrainian contribution to the collection of essays by various European scholars which was dedicated to President Masaryk, was an essay in Czech and English by Prof. Mirchuk on „The Slav Elements in Masaryk's Philosophy“. The scripts issued primarily for the use of students included valuable treatises on the development of Ukrainian culture, such as D. Antonowych's study on the history of Ukrainian painting. Thanks to the University and its professors, Prague became interested for the first time in the achievements of Ukrainian scholarship. On the initiative of Mykyła Shapowal, the energetic chairman of the Ukrainian Committee, a college was founded in Podjebrady for the scientific study of Ukrainian Agriculture in 1922 and in 1923, the Institute of Education was opened in Prague. At the same time a centre for the study of the plastic arts was established under the leadership of D. Antonowych. Collaborators of the Ukrainian University played an important part in all these institutes and in the academic life of Ukrainians in Prague as a whole. A number of scientific societies

gathered round the University, such, for instance, as the Society for History and Philology. It was founded in 1923 and more than 500 scientific lectures and five volumes of treatises by various scientists bore witness to its long and fruitful activity. There was also the Society of Ukrainian Physicians, which endeavoured with the help of scholarships to train qualified specialists in medicine. Other societies were also founded for special branches, one, for instance, for Ukrainian engineers and one for those interested in the natural sciences, and others.

An important institute, which owed its existence to the initiative of members of the University teaching staff, above all to the devoted work of Prof. D. Antonowych, was the Museum of the Ukrainian Struggle for Liberation. The only institute to be run without help from outside, the Museum reached a high level within a few years. It collected a mass of valuable material and had a building of its own. And yet the Museum, too, was destined to suffer hard blows: although Prague was only once attacked from the air during the whole war — in a raid that was comparatively light — one of the first bombs to fall hit the Museum. Since none of its founders dreamt that the capital of Czechoslovakia would ever be occupied by the Red Army, they considered that Prague was the most suitable site for such a national institute. Some were in favour of transferring the Museum to Switzerland, but the majority decided on Prague, with the result that many valuable collections and monuments were carried off to an unknown destination in the East.

Our scientists naturally participated in various international and Slav congresses, where they showed themselves to be worthy representatives of Ukrainian scholarship and where they had an opportunity of contacting European colleagues. The record in this respect was held by Prof. Shcherbakiwskyj, who in the course of his activity at the University attended fifteen congresses, where he lectured on various Ukrainian problems.

Then came the year 1939, when Czechoslovakia was occupied by the German army and what had been an independent republic became a Protectorate of the Reich. Even in those critical times the University was able to preserve its independence although it had to accept a German curator. After the collapse of the Reich in 1945 the University decided at first to remain where it was; but most of the professors and students left Prague, where they had hitherto enjoyed great hospitality, and went to Bavaria, a country that was not occupied by the Russians. Towards the end 1945 a small group of our professors, under the leadership of Prof. Shcherbakiwskyj, began to reconstruct the University in Bavaria. The project was supported by the American officials — the Department for Higher Education in the Military Government for Bavaria — as well as by the Ministry of Education in the Bavarian Government, whose head at that time was Prime Minister Dr. Ehard. It was very difficult to make a fresh start, especially since the University's future

had to be built up from its own resources. Thanks, however, to the ready help of Ukrainian compatriots and to the good will of students and professors the UFU was enabled to gradually extend its sphere of work. Our political exiles realized that not only the political factor, but also our intellectual potential, the prestige of our scholarship and culture, will play an important part in the struggle for the liberation of the Ukrainian people.

The number of academic experts grew from day to day, and increasing numbers of young people flocked to our University, which was accommodated in the Versailler Schule in Munich. An administrative staff was organized and our two Faculties were able to extend their programmes by engaging more lecturers, the teaching staff at that time being bigger than in the days after the First World War. The University was strengthened by the support it received from Ukrainian intellectuals from East Ukraine, most of whom had come to the American Zone. The combined staff of the two Faculties numbered 70, while in the winter term of 1947/48 almost 500 students attended our courses. The complications inherent in the situation gave our University special importance, which was illustrated by the fact that the Bavarian Government recognized the UFU officially and put its diplomas on the same level as those granted by German universities. The intention of the present article is to review in the short space at its disposal the development of the UFU in Munich and to assess the results it achieved. The volume of collected scientific papers published in 1948 gives a detailed report of the organization of the University and of its activities in the first years it spent in the hospitable country of Bavaria. This was the most fruitful period in the history of the UFU as a teaching institution, as regards the size of the staff, the numbers of matriculated students, the number and variety of lectures and seminars and the organization of its internal apparatus.

In 1950 our exiles began to emigrate to other countries and the wave of emigration from Europe, Germany and Bavaria included our professors and students. Other institutions and schools for exiles began to restrict their activity or to close down altogether. But our Senate was unable to follow their example: our University had existed too long and its importance both for foreigners and for Ukrainians was too great. In one respect the situation of the UFU in Bavaria was more difficult than it had ever been in Prague: up to 1945 its existence, though a modest one, was guaranteed by regular subsidies from the Czech Ministry of Education.

Thanks to its heavy matriculation roll and to the support given by international organizations like UNNRA and IRO to refugees whose financial position allowed them to study, the UFU was independent of outside help during the first years of its activity in Munich. Its finances, however, suffered from the reform of the German currency and from the dwindling receipts from students' fees. Having lost the war, and faced with economic ruin as she was, Ger-

many was unable to finance organizations and schools for exiles. Nevertheless, the Bavarian Government, at that time under the leadership of Prime Minister Dr. Ehard, managed to grant small but regular subsidies to the Ukrainian University. At the same time Archbishop Ivan Buchko, president of the Board of the University, Apostolic Visilator of the Greek Catholic Church for Ukrainians in Western Europe, and a member of the central committee for refugees in the Vatican, began to support the University by sending monthly contributions which continue to this day. And when the critical state of the UFU's finances became known overseas, high dignitaries of the Catholic Church and of Ukrainian institutes, and also private individuals sent help either in the form of single donations or of regular contributions. In New York the Society of the Friends of the UFU was founded under the presidency of Prof. O. Andrushkiw, and a corresponding foundation took place in Canada a little later with Dr. J. Juzych as president, the purpose of the organization being to put the finances of the UFU on a secure basis. Now the greatest danger has been averted, resources utilized to the full and expenses reduced to a minimum, and the UFU is maintained by Ukrainians throughout the world. It is not without interest to mention here that the UNRRA university in Munich, for instance, which had been organized with the help of the American authorities, and the Baltic university near Hamburg closed down in a very short time.

Meantime the work of the UFU was gaining increasing respect. By a decree issued on September 16, 1950 (Ref. No. XI 60710) by Dr. Hundhammer, Minister of Education, the Ukrainian Free University, its degrees and diplomas, were officially recognized by the Bavarian government. Since there is no Federal Ministry of Education the decrees of each Land Ministry of Education are valid for the whole area of the Federal Republic. In connection with the official recognition we should like to mention with gratitude the friendly attitude to our University displayed by Minister President Dr. Ehard, Dr. Hundhammer, Minister of Education and K. Schwend, Chief of Bavarian Chancellery, honorary doctor of our University. We also owe much to the Department of Education in Munich Town Council and to Dr. Fingerle, its head, for their support.

In the following years work at the UFU developed along normal lines and with more than ordinary success. The Board was extended to include personalities — also non-Ukrainians — who are in sympathy with our people's efforts in the sphere of education and culture. A close contact was established between the UFU and Ukrainian professors abroad, who are always consulted even today, when important matters come up for decision. In consequence of the drop in the number of students lectures were reduced by the end of the summer term in 1956. It is interesting to note that our students' register included many foreigners — Poles, Czechs, Slovaks, Russians, Turks, etc. Some who had a long period of service in various offices behind them, supplemented or finished off studies of their special

subject, above all of Eastern Europe, at the UFU. Various professors and lecturers from American universities also enrolled for study. Whole generations of young Ukrainians in exile passed through the halls of our Alma Mater and after taking Degrees are today active in various posts in political, social and cultural life, thus carrying on traditions of Ukrainian scholarship. From 1945 to 1956 — i.e. during the Munich period — 100 students received ordinary degrees and 150 the degree of doctor from the UFU, these figures including a number of non-Ukrainians. Our professors, lecturers and assistants, forced by the political constellation to seek refuge in countries all over the world and to work at foreign universities, are worthy representatives of Ukrainian scholarship also in foreign states. In 1955 ten members of the teaching staff of the UFU were working at various universities in Germany, America, Canada and Argentina.

The UFU has another important duty, namely, to supply deficiencies in the curricula of colleges in Soviet Ukraine. While these institutions offer their students training above all in technical subjects, they neglect the teaching of subjects more intimately connected with our country, subjects like history and literature and folk-lore. Almost everything is taught from the viewpoint of „relations between Russia and the Ukraine“. Moreover, whole sections are omitted as „unfavourable periods“ and others are altered, if not entirely distorted. What is taught in Soviet schools about the most important Ukrainian problems is anything but scientific truth and entirely in opposition to Ukrainian national interests. And what our native country when it is resurrected will demand from us exiles is that we should be able to provide experts trained in the humanities and possessing a knowledge of the Ukrainian heritage. It would be the function of the UFU to give young experts academic training in this sphere. It would also be important to prepare text-books dealing with things under the Ukrainian aspect for use in secondary and high schools in the Ukraine when bolshevism declines. This aim has not been forgotten in the publishing programme of the UFU, although performance up to date has been meagre for financial reasons.

When our students began to emigrate overseas, the necessity arose of giving them an opportunity to complete the courses they had begun. The UFU therefore, in addition to organizing correspondence courses, set up boards of examiners in places where a substantial number of our professors had settled, for example in New York (USA), Toronto (Canada) and Sarcelles (France).

The UFU is devoting itself increasingly to scientific research and to publishing. Thus, special institutes have been established for the study of psychology, literature, and social economics, while one is devoted to research in the Black Sea area.

Many, mostly German, institutes apply to the University for information and opinions in all kinds of questions dealing with Eastern Europe. The Ministry of Education sends us students from

Eastern Europe who have lost their records and papers in the war and asks the University to check their statements; a committee of examiners investigates the courses which candidates profess to have taken.

As a token of gratitude and in recognition of services rendered by Ukrainians and non-Ukrainians to the national cause of the Ukraine the University conferred honorary doctorates on the following: His Excellency Archbishop Ivan Buchko, Prof. V. Shcherbakiwskyj, Prof. A. Jakowliw, Prof. M. Chubaty, Prof. I. Borshchak, Prof. G. Simpson, Prof. Kirkkonnell, Prof. F. Köprülü, Turkish Minister for Foreign Affairs, E. O'Connor, K. Schwend, Chief of the Bavarian Chancellery, Prof. D. Dobrianskyj, Dir. D. Halychyn, Minister Margolin of the Ukrainian Republic, Dr. P. Rohrbach, Senator A. Giannini, Dr. E. Insabato, Dr. Bernabei, Prof. Burnham, Prof. Manning, Prof. Giaferoglu, Prince Alliata, M. Feighan and E. Kersten, members of the American Congress, Prof. O. Granovskyj and Monsignore Jean.

Since unfavourable circumstances restricted its teaching and publishing activities, the UFU decided to extend its contacts with non-Ukrainian scientists by supplying foreign intellectuals with information on the problems of Eastern Europe. Our professors participated in various international congresses and scientific conferences. In recent years such conferences were held in Strassbourg, Munich, Louvain, Rome, Stuttgart, etc.

Mention must also be made of the work done by our professors at foreign universities. Prof. Andrushkiw lectures at Seton Hall University, New York, Mr. Horbach at Göttingen and Marburg, Prof. Vietuchiv and Prof. Shevelov at Columbia University, Prof. Prizak at Hamburg University, Prof. Smal-Stockyj at Marquette University, Milwaukee; Prof. Chyshevskyj, formerly at Harvard, now at Heidelberg University, Prof. Rudnyckyj at Manitoba University, Winnipeg, while Dr. Buchnia works at the University in Toronto. Those, of course, are merely beginnings. We have good reasons to assume that every year an increasing number of our professors and young lecturers will be found in new posts in the universities of the Western world.

In the last few years the publishing activity of the UFU has been mainly devoted to purely scientific research, the reason being, as already mentioned, the restriction of teaching as a result of the reduced number of students. This sphere of activity, however, demands substantial funds, which are unfortunately not at the University's disposal. We are referring here only to the costs of printing, since the authors pursue their research in the various branches selflessly and without fees. In spite of their sacrifices, this problem cannot be solved without substantial help from authorities and the public. In recent years, such help has greatly declined, firstly because our exiles have settled down and wish to provide themselves with normal conveniences after so many years of privation, and secondly

because they are asked to contribute to too many schemes. Thus it has been possible to carry out only a fraction of our long-term publishing plans.

The following independent publications issued by the UFU are worth mentioning: The University's first collection of scientific studies to appear after the second world war (1948), which contains a number of special treatises and a history of the UFU during the first years of its activity at Munich; an encyclopedia of studies on Ukraine in English — „Ukraine and its people“ with contributions from experts like Kubijowych, Kuziela, Dyminskyj, Sadovskyj, J. Rudnyckyj and M. Antonowych. Prof. Mirchuk was the editor and the Ukrainian-American Relief Committee supported the publication financially (1949). After an interval of nine years the second volume of collected treatises appeared in connection with the 35th anniversary of the UFU, its appearance being largely due to a subsidy granted by the German Ministry for Refugees in Bonn.

In addition to the above-mentioned books two other publications should be considered, viz., a volume entitled „The Third Rome“, which contains essays by professors of the University. It was printed at the expense of His Excellency Ivan Buchko, and a volume of studies by collaborators of the UFU which appeared towards the end of 1956 on the occasion of Pope Pius XII's eightieth birthday. The latest publications comprise a collection of studies in connection with the scientific congress at Louvain and the scientific reports of the UFU in two volumes. From 1945 till 1955 the UFU issued 36 scientific publications in all, 24 of these being entirely devoted to Ukrainian problems. Many valuable studies by our professors appeared only as scripts, an eloquent testimony to the regrettably meagre financial resources of our University. To meet the desperate lack of adequate text-books, the University issued such material as lithographed manuscripts; these comprise more than 30 scripts by authors like M. Andrusjak, O. Baraniw, G. Vashchenko, K. Kysilewskyj, P. Kowaliw, B. Krupnyckyj, A. Kulchyckyj, I. Mirchuk, L. Okinshewych, J. Padoch, A. Pehinec, J. Rudnyckyj, J. Starosolskyj, W. Steciuk, S. Tomashiwskyj, M. Chubatyj, J. Shevelov, W. Shcherbakiwskyj and O. Jurchenko.

There are also many valuable manuscripts ready for the press. In consequence of the restrictions imposed by the UFU's difficult financial position, its members also publish work in foreign languages in various reviews, such for instance as the „Slavonic Review“, „Ukrainian Quarterly“, „Osteuropa-Zeitschrift“, „Jahrbücher für Geschichte Osteuropas“, „Der europäische Osten“, „Ukrainian Review“ (London), „Ucraina“ (Rome), „Ukraine“ (Munich), „Ukraina“ (Paris), „Ucrania“ (Buenos Ayres), „Oriente“, „Sowjetstudien“, „Ukrainian Review“ (Munich) and other publications in various languages issued by the Institute for the Study of the USSR. They also contribute to the various publications of Ukrainian Free Academy of Science (UWAN), the Shewchenko Society of Learning (NTS),

etc. Some professors have also been enabled to publish their work with the help of sponsors and patrons, either through a society or a university press, a research association, or a foundation, etc.

In concluding this report we think it our duty to remember those of our colleagues — often our best — who have died before their time as a result partly of overwork or of difficult living conditions or of anxiety for the absolutely uncertain future. Among those we have lost are Dyminskyj (Regensburg), Doroshenko (Munich), Kuzela (Paris), Bileckyj (Winnipeg) Andrijewskyj (Spittal an der Drau), Baraniw (Munich), Jakowliw (New York), Shramchenko (Zürich), Krupnyckyj (Himmelpforten near Hamburg), V. Shcherbakiwskyj (London), J. Klen (Augsburg), Hlobenko (Paris), Orenchuk, Vice-Chairman of the University Board and L. Rebet (Munich). They might have made valuable contributions to scholarship and we shall always honour their memory.

Under the new by-laws which were approved by the University Court, the University is now supervised by a Board consisting of members of the teaching staff, one delegate from the Friends of the UFU, representatives of the Bavarian Government and academic circles and of the American authorities. On the occasion of its 35th birthday the Senate of the UFU would like to seize this opportunity of expressing its deep thanks to the Board of the UFU and particularly to its chairman, His Excellency Ivan Buchko, to his deputy, Prof. Dr. H. Rheinfelder, and to all the patrons and generous friends who by moral and material support have helped the University to discharge its duties.

The Ukrainian Free University is a unique phenomenon, an important achievement of our nation. The torch that was lit 35 years ago in Vienna by a small group of scholars and journalists, enthusiastic disciples of Ukrainian scholarship, has burnt steadily throughout the years and is still alit today. It is our sacred duty to guard the flame and to hand it down to future generations.

Професорський збір УВУ із Ректором О. Колессою. Прага 1926 р.
Professorial staff of the UFU in Prague 1926.

**Вручення диплому почесного доктора Голові Кураторії УВУ
Їх Екцеленції Архiepиcкoпoві Кир Іванoві Бучкoві, Мюнхен 1949.**

**The Chairman of the University Board His Excellency Archbishop
I. Buchko accepts the diploma of Dr. h. c. Munich 1949.**

**Засідання Сенату УВУ. З ліва: проф. М. Василів, проф. І. Мірчук,
проф. В. Державин, проф. Ю. Бойко.**

**Senatorial members of the UFU. From left: Prof. M. Vasyliv,
Prof. I. Mirchuk, Prof. V. Derzhavyn, Prof. J. Vojko. Munich 1956.**

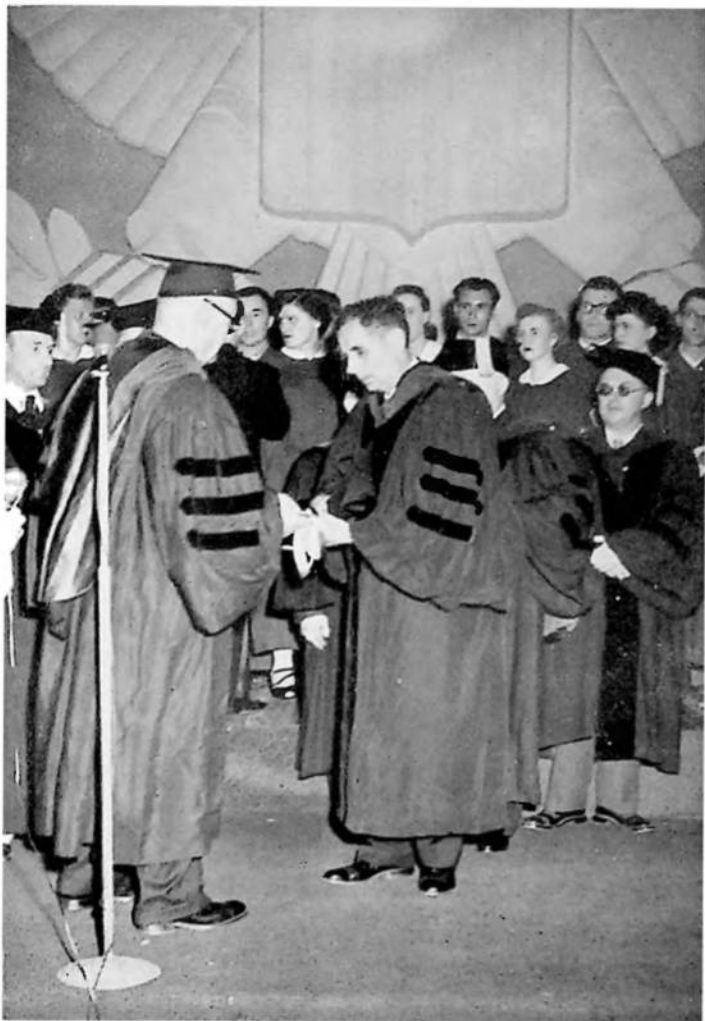
**Кардинали А. Піцца та Й. Вендель на урочистому закритті
Українського Академічного Тижня в Мюнхені 1956.**

**His Eminence A. Piazza and His Eminence J. Wendel at a concert
during the Congress of Ukrainian Students, Munich 1956.**

**Архиспископ Кир Іван Бучко та Члени Сенату УВУ на почесній
промоції сен. проф. Джіанніні, д-ра Інсабато та д-ра Бернабеї
в Римі 1955 р.**

**His Excellency Archbishop I. Buchko and Senatorial members of UFU
with Italian honorary doktors Prof. Giannini, Dr. Insabato
and Dr. Bernabei in Rome 1955.**

**Проф. д-р Р. Смаль-Стоцький переводить в імені Ректора УВУ
промоцію почесного доктора Президента УККА Д. Галичина
в Нью-Йорку 1955.**

**The president of Ukrainian Congress Committee D. Halychyn accepts
from Prof. R. Smal-Stocky, deputy rector of UFU the diploma
of honorary doctor. New York 1955.**

**Філософічний семінар під керівництвом проф. І. Мірчука.
Upper class for philosophy. Prof. I. Mirchuk.**

**Професори й студенти Факультету права і сусп.-економічних наук.
Мюнхен 1948.
Professors and students of the Juridical Faculty, Munich 1948.**

**Промоція почесного доктора князя Альята ді Монтереале.
Мюнхен 1954.**

**Prince Alliata di Montereale obtains honorary doctor's degree.
Munich 1954.**

**Виклад проф. Ю. Студинського на Факультеті права й економії.
Lecture on economy. Prof. J. Studynsky.**

Президія Товариства Прихильників УВУ в Нью-Йорку на чолі із проф. О. Андрушковим.

**Presidency of Society of Friends of the UFU in New York.
Chairman Prof. J. Andrushkiw.**

Будинок школи в Мюнхені з приміщенням УВУ.

Residency of the UFU in Munich.

